

ת"פ 44832/11/11 - מדינת ישראל נגד א' ר'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 44832-11-11 מדינת ישראל נ' ר'
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מיכאל ביאדגלין

המאשימה

נגד

א' ר' ע"י ב"כ עו"ד יעל ניסן

הנאשמת

הכרעת דין

1. הנאשמת והמתלונן א' ב' (להלן: "**המתלונן**"), שניהם בגיל העמידה, קיימו מערכת יחסים זוגית רומנטית ובמשך מספר שנים התגוררו יחד וקיימו משק בית משותף, עד שבשלהי שנת 2011 עלו יחסיהם על שרטון והנאשמת התבקשה על ידי הנאשם לעזוב את דירתו, בה התגוררו באותה עת.

הנאשמת סירבה להתפנות מהדירה במשך מספר חודשים, ובסמוך למועד האירועים מושא כתב האישום נרקם קשר ידידותי-רומנטי בין הנאשם לאחרת, הגב' מ' ט' (להלן: "**החברה**").

על רקע הסכסוך שהתפתח בין הנאשמת למתלונן, וקנאתה של הנאשמת בצרתה, הוגשו תלונות הדדיות של הנאשמת והמתלונן, שבסופם גובש כתב האישום שלפני.

2. כתב האישום המקורי הכיל 4 אישומים, אולם לאחר סיום פרשת התביעה, ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום על ידי מחיקת שתי עבירות של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן "**חוק העונשין**"), שיוחסו לנאשמת באישום השלישי והרביעי משלא עמדה בחובת הוכחתן.

לבקשת ב"כ הנאשמת, לאחר שהנאשמת כפרה בעובדות, שבסופו של יום לא הוכחו ונמחקו, ושעל פיהן התבססו האישומים בעבירות אלה, אני מורה על זיכוי של הנאשמת משתי העבירות של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

3. לאחר מחיקת האישומים המוזכרים לעיל נותרו בכתב האישום שלושה אישומים, כמפורט להלן:

אישום ראשון -

על פי המיוחס לנאשמת באישום זה, בתאריך 22.10.11, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בקאנטרי ברחוב ***** ב*****, תקפה הנאשמת את המתלונן, בן זוגה לשעבר, בכך שהלמה בגופו באמצעות תיקה, אותו החזיקה בידה.

בגין מעשה זה הואשמה בפרק הוראות החיקוק בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

אישום שני -

על פי המיוחס לנאשמת באישום זה, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בין התאריכים 22.10.11-23.10.11, בדירת המתלונן ברחוב ***** 20 ב***** (להלן: "הדירה"), איימה הנאשמת בפגיעה שלא כדין במתלונן, בכך שאמרה: "אני אדקור אותך היום בלילה אם לא תנעל את הדלת", בכוונה להפחיד או להקניט.

על כך מואשמת הנאשמת בפרק הוראות החיקוק בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום שלישי -

על פי המיוחס לנאשמת באישום זה, בתאריך 14.11.11 בשעה 13:30, או בסמוך לכך, איימה הנאשמת בפגיעה שלא כדין במתלונן, בכך שהתקשרה אליו ואמרה לו כי עליו לחשוב על החיים שלו ועל הילדים, שהם לא יהיו בחיים במידה והוא לא יסכים לתנאיה, וכי עליו לשלם לה 500,000 ₪, שאם לא כן לא יהיה טוב, בכוונה להפחידו או להקניטו.

4. **במענה לכתב האישום** לא הכחישה הנאשמת את נוכחותה במקום האירוע, מושא האישום הראשון, אך כפרה במיוחס לה, כשלטענתה היא זו שהותקפה על ידי המתלונן, שהרביץ לה וגרם לה לחבלות ועל כך אף הגישה תלונה במשטרה.

ביחס לאישום השני גרסת הנאשמת היא שהמדובר היה בשיחה ארוכה שהתנהלה בינה לבין המתלונן שבמהלכה המתלונן "משך אותה במילים ללא הרף". לטענתה הדברים שנאמרו ועולים מתוך התמלול לא נאמרו מתוך כוונה פלילית או רצון לאיים, אלא כדרך אגב, כדי שהמתלונן יתרחק ממנה.

בהתייחס לאישום השלישי הכחישה את אמירת הדברים וטענה כי כלל לא נחקרה על כך והמתלון מעולם אף לא טען זאת.

5. הראיות לאישום הראשון -

ראיות המאשימה נשענות על עדות המתלון ועדות חברתו.

ההגנה נסמכת על עדות הנאשמת עצמה, שעל אף טענתה, כבר במשטרה, כי נותרו על גופה חבלות כתוצאה מתקיפתה על ידי המתלון, לא הגיעה למשטרה על מנת לצלם את החבלות, כפי שהתבקשה לעשות ע"י החוקר בתחנה, לא המציאה תמונות ואף לא תיעוד רפואי היכול ללמד על הימצאות חבלות על גופה ולתמוך בגרסתה.

אין מחלוקת כי לא המתלון אף לא הנאשמת לא פנו בתלונה למשטרה בעקבות האירוע, בסמוך להתרחשותו, וכי המניע לפתיחת החקירה, כארבעה ימים מאוחר יותר קשור רק בעקיפין למקרה עצמו.

השתלשלות האירועים שהובילו לפתיחת החקירה -

על רקע אירוע זה והאירוע נשוא האישום השני, הוציא בית המשפט לענייני משפחה במחוז ת"א (להלן: "**בית המשפט**"), בתאריך 25.10.11, צו הגנה נגד הנאשמת במעמד צד אחד, לבקשת המתלון, לפיו, בין היתר, נאסרה עליה הכניסה לדירתו. דיון במעמד הצדדים נקבע לתאריך 30.10.11.

בעקבות החלטת בית המשפט החליף הנאשם את מנעול הצילינדר לדלת הכניסה, על מנת למנוע מהנאשמת אפשרות להיכנס לדירה.

משהתחוויר לנאשמת כי מנעול הצילינדר הוחלף, הגיעה בתאריך 26.10.11 לתחנת המשטרה במרחב איילון וביקשה את עזרת המשטרה להיכנס לדירת המתלון.

כשהובהר לנאשמת שלא ניתן לסייע לה, נוכח הוצאת צו הגנה נגדה, התפרצה בצעקות וביקשה להגיש תלונה נגד המתלון על האירוע מושא אישום זה.

תלונתה הובילה לפתיחת חקירת האירוע על ידי המשטרה, שלאחר איסוף הראיות וחקירת המעורבים באירוע הוחלט על הגשת כתב האישום נגד הנאשמת, כמתואר בעובדות אישום זה.

המתלון, שהפך מחשוד למתלון, הסביר בעדותו מדוע בחר שלא לפנות למשטרה מיד לאחר האירוע ולהתלון שהנאשמת תקפה אותו, כשלבדבריו "**חשבתי שאפשר לסגור את העניין בשקט**".

ב"כ הנאשמת ביקשה לדחות את הסברו לאור העובדה כי כבר ביום האירוע החל להקליט את הנאשמת במגמה להפלילה.

אולם, המתלון מתייחס גם לטענה זו ומדגיש כי את ההקלטות ביצע במטרה להוציא נגד הנאשמת צו הגנה וצו הרחקה על מנת שיוכל להוציאה מביתו, נוכח התעקשותה להישאר.

ואכן בדיון שהתקיים בבית המשפט בתאריך 25.10.11, עוד טרם פתיחת החקירה הפלילית, מוזכרים האירוע מושא אישום זה והאירוע המוקלט, מושא האישום השני.

על מה שקרה באותו יום בקנטרי סיפר המתלון בשקט, ללא התלהמות וללא הגזמה על בהופעת הנאשמת בקנטרי, שהפתיע אותו בעת שישב על הדשא ושוחח עם חברתו ועם אנשים נוספים.

על פי תיאורו, הבחין לפתע בנאשמת מגיעה כשידיה למעלה מחזיקה בתיקה מעל ראשה. קם אינסטינקטיבית, כשגבו מופנה לעבר החברה, על מנת לגונן עליה, מאחר שלא ידע אל מי מועדות פניה, וצעק לה לעזוב את המקום. כשהנאשמת התקרבה אליו הטיחה את תיקה מספר פעמים על ראשו.

אנשים שהיו במקום קפצו והפרידו ביניהם והנאשמת שהלכה אחורה מעדה ונפלה.

לחיזוק גרסתו העידה **החברה** וסיפרה בעדותה כי ישבה על הדשא, לצדו של המתלון, כשלפתע הגיעה מולם אישה, אותה ראתה לראשונה באותו יום, עם חיוך על הפנים, ניגשה באופן פתאומי למתלון והתחילה להרביץ לו עם התיק שבידה בפנים ובראש.

לטענתה, הנאשמת רצתה להכות גם אותה, אך המתלון הגן עליה ואמר לה ללכת. כשפנתה ללכת ראתה שאנשים קפצו מהמקומות, רצו להפריד ביניהם ושהנאשמת נפלה. לדבריה, לא ראתה ואינה יודעת כיצד זה קרה, אך ציינה שבמקום נפילת הנאשמת, בקצה הדשא, יש מדרגה בגובה 20 סמ'.

6. גרסתם של המתלון והחברה לא עורערה בחקירתם הנגדית, שעיקרה סב סביב הקשרים והיחסים ביניהם בזמן שהמתלון המשיך להתגורר עם הנאשמת. אופי השאלות והתשובות חיזק את ההתרשמות על קיומו של מניע חזק של הנאשמת, שחשה עצמה כאישה נבגדת על ידי בן זוגה, לבטא את כאבה באלימות כלפי המתלון. לצורך כך אף נכנסה באותו יום לקנטרי, מבלי שהייתה חברה רשומה שם, לטענתה בטענה שהיא מחפשת את בן זוגה, שם הבחינה במתלון יושב עם חברתו ובהתקף אמוציונלי תקפה אותו, כמתואר.

מניע אמנם אינו מהווה ראיה עצמית אך כוחו כראיה נסיבתית, המצטרפת

אל מכלול הראיות שהוכחו.

אל הצד הרגשי, האמוציונאלי, המתפרץ של הנאשמת נחשפתי במהלך הדיונים, כשנאלצתי אף להוציאה מהאולם

נוכח התפרצויותיה החוזרות ונשנות כלפי המתלונן, משלא עלה בידה לשלוט ברגשותיה.

התרשמותי מצטרפת אל תיאור התנהגותה, כפי שעלה מעדויות המתלונן והחברה, בעת שנחשפה להימצאותה של אישה אחרת, לצדו של הנאשם, בקנטרי.

7. **הנאשמת** מסרה במספר הזדמנויות, כפי שיפורטו להלן, גרסאות שונות לגבי חלקה באירוע מושא אישום זה.

חוסר העקביות וההתעלמות מהשימוש שעשתה בתיקה כלפי המתלונן, עד לשלב חקירתה הנגדית, פוגמים באופן ממשי באמינותה.

לראשונה מסרה הנאשמת את גרסתה לאירוע במהלך מסירת תלונתה נגד המתלונן במשטרה.

אמנם לאחר שהמתלונן מסר את גרסתו לא זומנה המתלוננת לחקירה נוספת ולא נחקרה באזהרה, כטענת באת כוחה, אולם לטעמי די בגרסה אותה מסרה מיוזמתה, על דעתה מרצונה הטוב והחופשי בהודעה פתוחה.

את התלונה הגישה הנאשמת מתוך סערת רגשות, לאחר שהתברר לה שהוצא נגדה צו הגנה וכי נמנעה ממנה האפשרות להיכנס לדירתו של המתלונן.

החוקר, שגבה את תלונתה ואשר תיאר במזכר את נסיבות הגשת התלונה, תיאר גם את מצבה הפיסי והנפשי בהגיעה לתחנה בתאריך 26.10.11 סמוך לשעה 02:30 " ... נכנסה כשהיא הולכת בצורה מתנדנדת... כאשר התחילה לדבר נדף מפיה ריח של אלכוהול, הריח לא היה חזק כל כך אך הורגש... אמרה שהיא צריכה שיעזרו לה להיכנס לבית שלה שכן החבר שלה החליף צילינדר... הוברר כי יש לו כנגדה צו הרחקה... והסברתי לה כי אין ביכולתי לעזור לה... החלה לצעוק בתחנה. היא הייתה נסערת והחלה צועקת חלק בעברית וחלק ברוסית... המשיכה לצעוק ולא הייתה מוכנה לשמוע ואז אמרה שהיא רוצה אישור שהייתה בתחנה. הסברתי לה שאין אישור ואז היא מסרה שהיא רוצה להגיש תלונה על תקיפה מצד א' ביום שבת... בקנטרי ב*****. אציין כי אפילו ***** , הבת שלה נראתה אובדת עצות כנגד התנהגותה של אמה ועל אף כל מאמציה להרגיע אותה זו לא נרגעה"

בתלונתה סיפרה כי הגיעה לקנטרי, בכדי לראות את הבחורה האחרת עמה יוצא הנאשם על מנת שיידע שהיא יודעת שיש לו בחורה. בהגיעה ראתה את המתלונן עם "בחורה חדשה" ועל כן "אני רציתי לעשות לו ככה, תנועה כמו סטירה והוא העיף אותי לרצפה... הוא אמר שאם אני עושה משהו לבחורה שלו הוא יעשה בלאגן לילדים שלי. אני קיבלתי ממנו מכה ליד העין מהשעון שלו". עד כאן תיאור האירוע על ידי הנאשמת באופן ספונטני.

רק לשאלת החוקר מה בדיוק הוא עשה לה הרחיבה ותיארה כי "הוא זרק אותי לרצפה כמה פעמים הוא עשה

לי מכות כל הגוף שלי."

החוקר, הוא לא ראה חבלות על גופה של המתלוננת, שכן לטענתה החבלות נמצאות במקומות מוצנעים וביקשה שרק בחורה תצלם אותם.

על כן התבקשה, ע"י החוקר, להגיע למחרת על מנת שבחורה תצלם אותה, אך היא לא עשתה כן, וכפי שכבר הוזכר לא הביאה תמונות של חבלות או למצער ממצאי בדיקת רופא/רופאה, או אפילו עדות של בתה *****, שהייתה עמה בתחנת המשטרה ביחס להימצאות חבלות על גופה.

בעדותה הראשית מסרה המתלוננת תיאור שונה על ההתרחשות. שוב לא סיפרה כי הרימה ידה כדי לסטור למתלון ואף לא תיארה כי זרק אותה כמה פעמים לרצפה.

על פי גרסתה, כאן, נוכח חשדה כי למתלון קשר עם אישה אחרת הגיעה לקנטרי וראתה את המתלון וחברתו יושבים ליד השולחן בחוץ. היא התקרבה כדי לדבר עמו, כשלתע המתלון וחברתו קפצו והוא דחף אותה והרחיקה מחברתו **"התחיל לדחוף אותי ואמר לאשה האחרת לרוץ ודחף אותי כמה פעמים עד שנפלתי. היה כואב לי בכל הגוף והיה כחול"**.

לדבריה הלכה לרופא ואף יש תמונות **"שהכול אצלי כחול"**, תמונות שלטענתה צולמו במשטרה.

באת כוחה עימתה אותה עם גרסתה במשטרה שם, לשאלת החוקר האם קיבלה טיפול רפואי השיבה שלא הלכה להיבדק, ובתגובה השיבה **"לא זוכרת. הייתי אצל רופא. זה לא חשוב עכשיו"**.

לא זו בלבד, שכאמור לא הוגש תיעוד רפואי או תצלומים, אלא שהטענה לפיה צולמה במשטרה עלתה לראשונה בעדותה, לאחר שבאת כוחה הסכימה להגשת כל חומר הראיות הקשור לפעולות החקירה שהתבצעו ולא טענה כי חומר החקירה חסר את תמונות החבלות על הנאשמת.

במהלך חקירתה הנגדית אישרה הנאשמת לראשונה את הטענה כי עשתה שימוש נגד הנאשם עם התיק שהיה בידה, במהלך האירוע, בין אם כסוג של הגנה עצמית ובין אם באופן פסיבי כדי להימנע מפגיעתו וכך הציגה את מעשיה, בתגובה לשאלות ב"כ המאשימה **"היה לי שם תיק כמו שיש לי עכשיו וכשהוא התחיל לדחוף אותי, דחפתי אותו עם התיק..."**. לשאלת ב"כ המאשימה האם כשרצה להרחיק אותה תקפה אותו עם התיק והתיק פגע בו השיבה **"כן. נפנפתי בתיק כדי להרחיק אותו... שמתי את התיק לפניי כדי למנוע קבלת מכות מצדו. התיק פגע בו"**.

השאלה שלא נשאלה ונותרה ללא הסבר היא מדוע בכל ההזדמנויות שקדמו לחקירתה הנגדית, כשהיא מודעת לגרסת המתלון כלפיה, לא מצאה הנאשמת לנכון להבהיר באילו נסיבות פגע התיק במתלון.

8. לאחר שבחנתי את גרסאות עדי התביעה מזה וגרסת הנאשמת מזה, מצאתי להעדיף את גרסאות עדי התביעה, בהן נתתי אמון, כאמור לעיל, ולדחות מפניהן את גרסת הנאשמת שהתגלה ספק רב באמינותה, כפי שצינתי, כשלהתרשמותי הפריזה והגזימה בתיאור החבלות שנגרמו לה, בעקבות נפילתה המוסכמת גם על עדי התביעה, כשאלה, כאמור לא נתמכו בכל ראייה חיצונית.

9. הראיות לאישום השני -

ראיות המאשימה להוכחת אישום זה מבוססות בעיקרן על תמליל **הקלטות** שביצע הנאשם בביתו, לאחר האירוע בקנטרי, במהלך יומיים ושבסיומן נשמעת הנאשמת מטיחה במתלון "אני אמרתי תנעל את הדלת עם המפתח למה כי אני אדקור אותך היום בלילה אם לא תנעל את הדלת".

הקלטות עצמן לא הוגשו אך מהתמליל עולה כי קודם לאמירה זו נשמעת הנאשמת מתחננת בפני המתלון, שפותח את הדלת שסגרה, שיסגור את הדלת ולא יפתח אותה ונותר הרושם שהמתלון מתעמר בה, מקניט אותה ומנסה למשוך אותה בלשונה, כשהוא שב פעם אחר פעם על סירובו להיעתר לבקשתה, מתעקש שהוא רוצה שהדלת תישאר פתוחה, עד שנכשלה בלשונה והטיחה בו את האמירה, בגינה מבקשת המאשימה להרשיעה בעבירת איומים.

המתלון מסר את גרסתו בשתי הזדמנויות. בחקירתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט. בשתייהן לא חזר על האמירה המאיימת לכאורה של הנאשמת כלפיו, שעולה מתמלול הקלטת וכלל לא התייחס לנסיבות הקונקריות של אישום זה.

בהודעתו במשטרה מסר באופן כללי וסתמי כי "היא כל הזמן מאיימת עליי והחלטתי כי אני צריך להקליט אותה ולכן הקלטתי אותה כשהיא מאיימת עליי [...]" יש לי פחד אני לא יודע להסביר ממה אולי מהראש שלה".

בעדותו הראשית התבקש להתייחס לדברים שנאמרו לו על ידי הנאשמת ולא רק שאמר שאינו "זוכר את המילים", כלל לא יחס לה איומים כלפיו אלא רק "קללות ברוסית".

רק כשב"כ הנאשמת הפנתה אותו באופן ספציפי לאישום השני השיב "היא אמרה שאסגור את הדלת של חדר השינה שאני לא אהרוג אותך".

הנאשמת אף היא מסרה גרסתה בשתי הזדמנויות.

מחקירתה במשטרה משתמע לכאורה שהכחישה את האמירה המיוחסת לה, אך למעשה הכחישה כי איימה על המתלון עם סכין ומעשה כזה אכן לא מיוחס לה.

בעדותה הראשית פירטה את הרקע והנסיבות לאמירת הדברים, מה שמתיישב גם עם תמליל ההקלטות ולפיהן הנאשם התגרה בה מילולית, עד שפנתה ושיתפה את בתה בהתנהגותו כלפיה, והאחרונה הרגיעה אותה שאין לה מה לחשוש מפניו.

בשלב זה לדבריה **"הלכתי לישון וסגרתי את הדלת בחדר השינה כדי לא לראות אותו אחרי מה שהיה. הוא התחיל לפתוח את הדלת והבנתי שהוא עשה זאת בכוונה ואמרתי לו שלא יפתח את הדלת ושאני לא רוצה לראות אותו. סגרתי והוא שוב פותח וככה כמה פעמים. לכן אמרתי לו שאני אהרוג אותו אם הוא יפתח את הדלת"**.

גרסתה לעניין זה לא נסתרה **בחקירתה הנגדית** כששבה ותיארה באותו אופן את התנהלותו של המתלונן כלפיה עד שלדבריה **"נמאס לי ואמרתי לו שאם הוא לא יעזוב אני אהרוג אותו"**.

10. האם התקיימה במקרה שלפנינו עבירת איומים? המלומד י' קדמי בספרו, **על הדין בפלילים**, חלק רביעי (תשס"ו-2006) מנתח את היסוד העובדתי בעבירת האיומים ומבהיר כי **"האיום צריך שיהיה 'רציני וממשי', להבדיל מאיום 'סרק' חסר משמעות"** (שם, בעמ' 2123). עוד מבהיר המלומד קדמי כי מבחנו של האיום, הוא מבחן אובייקטיבי של אדם סביר: **"יש לבחון את השאלה אם הדברים שנאמרו על ידי הנאשם נשאו אופי של איום, לפי המבחן של השפעתם האפשרית על האדם הרגיל ולא לפי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם שאליו הם כווננו"** (שם, בעמ' 2124).

לא התרשמתי שהדברים שהטיחה הנאשמת במתלונן לאחר שעה ארוכה של התגרות כלפיה, נשאו אופי רציני וממשי ו/או נאמרו מתוך כוונה להפחיד או להקניט, על פי המבחן האובייקטיבי, בהתחשב בנסיבות אמירת הדברים וביחסי הכוחות בין הנאשמת למתלונן.

התרשמתי שהייתה זו אמירה של ייאוש, איום "סרק" חסר משמעות, שכוונתו לומר למתלונן "הנח לי". אף שזה שירת אותו לצורך קבלת צו ההגנה נגדה ולהשגת מטרתו - הוצאת הנאשמת מדירתו.

11. הראיות לאישום השלישי -

המתלונן לא זכר את האירוע מושא אישום זה עד שהופנה לאמרתו במשטרה.

מעבר לעדות המתלונן לא הציגה המאשימה ראיות נוספות להוכחת אישום זה.

הנאשמת אישרה כבר בהודעתה במשטרה כי היא דורשת מהנאשם שיפצה אותה על תקופת חייהם המשותפים ועל הפגיעה בה בסיום הקשר עמה, בתשלום סך של 500,000 ש"ח וחזרה על כך גם בעדותה לפניי.

יחד עם זאת הכחישה נמרצות לאורך כל הדרך שאימה בפגיעה במתלונן וטענה כי רק הבהירה לו שאם לא ישלם לה את מה שהיא סבורה שמגיע לה תפנה לעו"ד ותתבע אותו.

חיזוק לכך ביקשה באת כוחה לראות מהעולה מתמליל השיחות שהגיש המתלונן שם נשמעת הנאשמת מטיחה בו **"או שתדבר עם העורך דין או שתציית לדרישות שלי. או שבעוד שבוע תדבר עם העורך דין"**.

הנאשמת למעשה צמצמה את חזית המריבה כשאישרה את דרישת הפיצוי, והותירה במחלוקת רק את אופן הדרישה.

כאמור, המאשימה נשענת רק על עדות המתלונן שלא זכר כלל את האירוע, הנטען באישום זה, והעיד עליו רק לאחר שרוענן זכרונו, כשמנגד הנאשמת דבקה בגרסתה לפיה דרישת הפיצוי לא לוותה באיומים וגרסתה לא נסתרה ולא הופרכה.

המסקנה המתבקשת היא שהמאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש בפלילים להוכיח את עבירת האיומים שיוחסה לנאשמת באישום זה.

12. לסיכום מהטעמים והנימוקים המצוינים לעיל, הריני מורה כדלקמן:

א. מזכה את הנאשמת משתי עבירות של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

ב. מזכה את הנאשמת משתי עבירות האיומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, שיוחסו לה באישומים השני והשלישי לכתב האישום המתוקן.

ג. מרשיעה את הנאשמת בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג, על פי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ו, 17 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים